

[Niels Mørk.]

sige, at gennemførelse af venstres forslag ville betyde, at de mindre kasser, landkasserne, ville komme til at betale til de større kasser, bysygekasserne, hvor behovet for ydelse er større og adgangen hertil lettere. I forslaget bemærkninger står der — jeg citerer — :

„Kredsen af bidragydende medlemmer skønnes væsentligst at bestå af personer, som på grund af kontingentrestance henvises til ydende medlemskab og da i sygdomstilfælde må have støtte i henhold til andre dele af den sociale lovgivning“.

Jeg skal ikke forsvare opretholdelsen af C-medlemskabet, tværtom, men den citerede bemærkning er ikke i overensstemmelse med de faktiske forhold.

Med hensyn til kommunernes opkrævning sammen med skatten vil jeg da gerne erkende, at der her er tale om en forenkling for befolkningen, men en sådan ordning rejser en række spørgsmål. Antallet af skatterestanter er procentvis væsentlig større end antallet af restanter i sygekasserne. Hvad med alle dem, der får skatteeftergivelse? Hvad med dem, der ikke betaler skat? Skal de alligevel have en opkrævning fra kommunen på bidrag til sygeforsikringen? Hvad med fortsættelseskassernes medlemmer? Hvad med et bidrag efter samme principper som bidraget til folkepensionen, f. eks. 3-4 pct. af den ansatte indkomst? Hvis man ikke vil gå ind for at graduere medlemsbidraget efter indtægt, synes jeg, at der er meget, der taler for, at sygekasserne fortsat bør opkræve bidraget. Sygekasserne er jo i gang med at overgå til databehandling, flere sygekasser er på disse områder inde i en stærk rationalisering, som vil betyde lettelser og forenklinger for medlemmerne. I øvrigt må det vel også være en af de vigtigste opgaver, som hører socialreformkommissionen til.

Spørgsmålet om omlægning af de offentlige tilskud mener jeg hører hjemme i kommissionen. Principielt kan jeg ikke se andet, end at en forenkling her er påkrævet; det

gælder også arbejdsgivernes bidrag. Vi er jo for længst gået ind for princippet om vederlagsfri sygehusbehandling. Dette har, som ministeren sagde, været rejst fra flere sider her i folketinget. Vederlagsfri medicinydelse stiller jeg mig meget tvivlende over for; den vil sikkert være meget byrdefuld for staten med risiko for en nedskæring. For mig at se er sygekasserne ikke uden indflydelse på medicinudgifterne, idet samarbejdet med lægerne og udarbejdelse af statistikker kan have og har betydning på dette område.

Hvad angår uddannelsesmuligheder, har sygekasserne jo, som ministeren sagde, længe haft en systematisk uddannelse for tillidsmænd og funktionærer, en uddannelse, der også sigter på den øvrige sociallovgivning med henblik på at hjælpe medlemmerne og yde en udstrakt service. Vi kan kun være interesseret i at fremme denne sag — det er der da også andre kræfter der arbejder for — idet ydelserne til befolkningen står og falder med, at vi har et veluddannet personale.

Som det fremgår af disse mine bemærkninger, har jeg ikke så forfærdelig meget tilovers for det foreliggende forslag, som jeg altså mener hører hjemme i socialreformkommissionen. Men selvfølgelig vil vi også i mit parti deltage i et eventuelt udvalgsarbejde om forslaget.

Clara Munck: Jeg vil gerne begynde med at sige til forslagsstillerne, at det konservative folkeparti vil støtte forslaget om at sende dette forslag til folketingsbeslutning til behandling i et udvalg, og at vi selvfølgelig i udvalget gerne vil arbejde med de problemer, der er rejst. Men jeg må give socialministeren ret i, at man kan udtrykke nogen forundring over de mange enkeltheder, dette forslag til folketingsbeslutning indeholder, og vi mener ligesom socialministeren, at det er spørgsmål, der i hvert fald også hører til i socialreformkommissionen.

Vi er selvfølgelig indstillet på at støtte tanken om højere ydelser under sygdom.